“Potem se je precej njegovih učencev vrnilo in niso več hodili z Njim.” (Janez 6,66)
Dne 8 februarja 1844, zvečer

1 “Potem se je precej Njegovih učencev vrnilo in niso več hodili z Njim.”
2 To besedilo se v vsakem oziru na las natanko prilega k naši zadevi, kakor ponavadi rečete.
3 Zakaj so Me zapustili številni Moji učenci in niso hoteli hoditi z Menoj, ko sem jim dal nauk o zaužitju Mojega mesa in Moje krvi? - Vzrok za ta pojav je bila najprej lenoba Mojih učencev in njej takoj za petami njihova domišljavost.
4 V lenobi je torej vzrok, ker se niso hoteli premagati, da bi Me zatem vsaj vprašali, kako naj takšen nauk razumejo,kakor so storili Moji bratje.
5 In ošabnost je nato sledila takole: Ker so bili učenci najprej preveč lenobni, da bi se potrudili za nekim višjim spoznanjem, bili pa so kljub temu Moji učenci, jih je vznejevoljilo, da sem jim dal takšen nauk, ki je presegel njihovo sposobnost dojemanja. Ker Me tudi oni niso razumeli, so se počutili osramočene pred ljudstvom, vendar Me niso marali vprašati vpričo ljudstva, spodbodeni s to svojo ošabnostno bodico, da se ja ne bi izdali, da Me kot Moji učenci niso bili razumeli.
6 Kajti običajno se je dogajalo po Mojem pouku, da je ljudstvo pogosto spraševalo Moje učence, kako naj razume to alineo. Moji učenci so jim dajali številna stranska pojasnila in njihovemu častihlepju je pogosto teknila marsikatera pohvala zaradi razumljive razlage kakega za ljudstvo nekoliko težje razumljivega nauka.
7 Tudi takrat so spraševali mnoge izmed teh učencev, kaj je smisel tega nauka, vendar se slednji tistikrat niso mogli odrezati kot pojasnjevalci, ker sami niso bili dojeli nauka; zato so se takrat drugače izvili iz zanke. Obdolžili so Me krutega nauka, ki ga ne more nihče razumeti in ker se s tem niso mogli postaviti pred ljudmi, so se Mi posmehovali, razglasili tudi vse Moje nauke pred tem za enako nerazumljive kot tega in niso več verjeli Vame in so me zapustili.
8 Iz tega popolnoma resničnega prikaza, zajetega iz tedanjega življenja, zmore vsak zlahka razbrati, da sta bila vzroka za ta nesrečni dogodek nič drugega kakor lenoba in za njo ošabnost Mojih učencev. Lenoba zato, ker so bili ob Meni in so si domišljali razumeti prav toliko kot Jaz - čemu pa naj bi se potem sploh trudili prodreti globlje v duha Mojega nauka? Ošabnost pa se je v njih zganila, ko sem jih nekoč preizkusil, koliko razumejo in jim nato otipljivo uprizoril, da učenec ne prekaša učitelja.
9 In glejte, ta dva osnovna vzroka sta glavna stebra večine pokvarjenosti človeškega rodu! Kajti najprej je človek lenoba in pohajkuje cel ljubi dan naokoli. Ko pa ga nekdo vpraša: “Zakaj pa postavaš ves dan naokoli brez dela?”, bo odvmil: “Saj me ni nihče novačil!”
10 In če Mu tedaj porečem: “Torej pojdi vsaj sedaj, na večer tja in delaj eno uro in dal ti bom, kar se spodobi!”, tedaj bo dejal: “Gospod, kako Mi moreš prizadejati tako

sramoto in me poslati tja v posmeh vsem, ki so delali ves dan? Če mi že hočeš nekaj dati, mi to raje podari, da me le delavcem ne daš prepoznati kot lenuha!”
11 Glejte, tukaj lenobnež sprva noče delati, na koncu pa se pred marljivimi dela sramuje. Čemu tako? Ker to ne godi njegovi prikriti ošabnosti! Sicer bi rad prejel enako plačilo kot marljivi, da bi s tem polaskal svoji ošabnosti, toda najprej je bil za delo preveč lenoben in takoj zatem preošaben.
12 Gospod pa ni toliko nespameten, da bi enačil lenobo in ošabnost z marljivostjo in ju poplačal enako.
13 Da pa je vse to popolnoma res, vam bom pokazal še z nekaj kratkimi primeri:
14 Vzemimo dva študenta: Prvi je od samega začetka dalje marljiv in drugi lenoben. Marljivi bo na koncu požel sadove svoje pridnosti. Kakšen izgovor pa si bo na koncu skoval lenobnež in kakšno hvalnico za svojo lenobo bo privlekel na dan? Dejal bo:
15 Marljivi je bil tepec in ni dojel, da si tlači same neumnosti v svoj pisker; jaz pa sem ugotovil pošastno smešnost učnih predmetov in že na prvi pogled spoznal takšne neumnosti za nevredne, da bi si z njimi basal mojo mnogo prevzvišeno glavo. In ker niso predavali nič drugega, mi je bilo to moje prvo spoznanje mnogo višje in boljše kot ves nesmisel,katerega naj bi se naučil!”
16 Vidite, tukaj očitno prihaja ošabnost iz lenobe! Kdor se hoče o tem prepričati v vsakdanjosti, naj se samo pripravi na zaupen pogovor s takšnimi osebami in našel bo vse to potrjeno od točke do točke.
17 Toda vzemimo dva glasbenika; eden se je s svojo marljivostjo zelo izuril, tako v ročnem kot v glasbo-znanstvenem pogledu, drugi pa je, kot sin lenobe, obtičal na najnižji skazni povprečnosti. Sedaj ga vprašajte, zakaj še on ni dosegel toliko, kot njegov sošolec. Odgovoril vam bo:
18 Ker nisem bil od tega tako odvisen kot oni slabokrvni vrag; kajti jaz sem tudi brez tega bogat. Čemu naj bi se potem toliko mučil? Takšna marljivost se spodobi samo za uboge vrage; sicer pa: kaj je na dejstvu, ako kdo sam zna ali ne zaigrati neki zahteven glasbeni nesmisel? Da ga le razumeš, za kar ni potrebno mnogo; igrali pa jih bodo že takšni ubogi vragi, da si s tem prislužijo košček kruha. Poleg tega tudi izvira vsa takšna zahtevna glasba od ubogih vragov in za bogatina bi bila prava sramota, ako bi se ukvarjal s takšnimi sadeži uboštva.”
19 Glejte, to je še en primer iz življenja in tudi iz njega zopet razberete vzrok, zakaj so Me zapustili Moji učenci. Vendar pojdimo dalje!
20 In tako govori nekdo, ki so ga vprašali, zakaj se ne trudi bolj marljivo spoznavati čisto maziljenovsko temeljnih verskih pravil: “Teh stvari ne razumem in se tudi nisem nikoli ukvarjal z njimi in sicer zato, ker jih imam za nakladanje, v katerem ni kaj dosti

resnice in drugič, ker s takimi verskimi tuhtanji postaneš na koncu kvečjemu še nor.
21 Vidite, pri tem človeku je bila vzrok najprej lenoba. Nato iz nje izhajajoča ošabnost povzroči, da govori enako kot omenjeni učenci: “Kdo sploh more imeti takšen nauk za resničen in se po njem ravnati? Zato je bolje, podobno kot ti učenci, pustiti Gospoda na cedilu.”
22 Tako vam bo rekel tudi kak obubožan potepuh, če ga vprašate: “Kako to, da si padel v takšno revščino? Saj si imel priložnost, kot je nima zlepa kdo drug, prihraniti takole marsikateri kovanec!” In njegov zaščitni odgovor se bo glasil: “Takšno varčevanje se mi je zdelo zaradi mojega dostojanstvenega značaja preveč beraško revno in sedaj mi je v čast hoditi naokoli v pomanjkanju.”
23 Glejte, to je še en primer, ko je človek sprva lenoben in ne more iz svoje kože, da bi se spremenil vsaj toliko, da bi si nabral nekaj premoženja; ko pa mu je končno jasno, da je ostal brez vsega, tedaj postane šele prav ošaben in se s svojo razcapanostjo še hvali.
24 Menim, da je dovolj primerov, iz katerih moremo nadvse jasno razbrati, iz kako številnih razlogov so Me učenci ob vsaki priložnosti zapuščali, kadar se je glasilo: “Od tod naprej si bo treba priboriti Nebeško kraljestvo s silo!”
25 Enako se poda množica pohodnikov na visoko gorovje. Dokler je pot udobna, hodijo vsi prav uspešno skupaj; ko pa se pojavijo strmine visokega gorovja in se glasi: “Od tu dalje potrebujete za vzpon na goro moč in silo!”, se obrnejo in samo redkim uspe vzpon na konico visokega gorovja.
26 K istemu spada tudi to-le: Dokler išče človek Moje kraljestvo ob bralnem stojalu, gre dobro, toda ko se glasi: “Prebiranje ne zadostuje, temveč pripada krona delovanju. Meso ne koristi ničemur. Črka ubija; samo duh je tisti, ki oživlja!”, pa Gospoda Njegovi učenci večinoma zapustijo, kakor kaže besedilo.
27 Upoštevajte tole pojasnilo in v skladu z njim delujte, da ne boste vašega Gospoda zapustili, kakor tisti učenci! Amen.

Jakob Lorber
Pojasnila svetopisemskih besedil